

Φ.—Εὐχαριστῶ τὴν ὑψηλὴν Μεγαλειότητά σου,
φιλῶ τὸ χῶμα ποὺ πατεῖς, κρατῶ τὰ γόνατά σου.
Εἶναι ἀλήθεια, Βασιλεῦ, πὼς σοῦ γινα κουνουπι,
μὰ πάρε τὸ περίσσευμα ἐκεῖνο τοῦ Τρικουπί,
καὶ 'στὸ μπαλκόνι πρόβαλε κι' ἀντί νὰ 'πῆς «Παιδιά μου,
καὶ τώρα ὅπως πάντοτε σὰς ἔχω 'στὴν καρδιά μου,»
μεγάλῃ γενναιότητα 'στοὺς ὑπηκόους δείξε
καὶ ὄλο τὸ περίσσευμα 'στοὺς ἀποκάτω ρίξε,
νὰ 'δοῦμε τὸ περίσσευμα πραγματικὸ πὼς εἶναι
καὶ πὼς δὲν ἔγινε κι' αὐτὸ διὰ τὸ θεαθῆναι.
Ὡ! ναί, Μεγαλειότατε, ἂν θέλῃς ν' ἀγαπᾶσαι,
προστάτευσε τοὺς δούλους σου, χαρτοῦτσα μὴ λυπᾶσαι,
κι' ἐλέησ' ἕνα φουκαρά ὁποῦ ἐμπρὸς σου στέκει...

(Καὶ πάλι τρίτο τοῦ πετᾶ ὁ Βασιλεὺς φυσέκι.)

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατέ μου,
τοιαύτην γενναιότητα δὲν ἤλπιζα ποτέ μου.
Μακράν, κουρέλια βρωμερά, μακράν, παπούτσια τρύπια...
ἐπέινασα κι' ἐχόρτασα, ἐδίψασα καὶ ἤπια.
Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, στολή τῶν Βασιλέων,
ἰππότην σὺ χειροτονεῖς ἐπαίτην ψωραλέον.
Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἐκ τῆς ψυχῆς μου ὄλης,
κι' ἂν ἡ Ἀθήνα ἔγινε τῶν ἐπαιτῶν ἡ πόλις,
πλὴν Βασιλέα ἔχομεν Γεώργιον τὸν πρῶτον,
σωστὸν Παντελεήμονα ἡμῶν τῶν κεχηγόντων,
κι' εὐεργετῆ τοὺς πάσχοντας καὶ τόσοις φουκαράδες
κι' ἐπὶ τῆς βασιλείας του κλωτσούμε τοὺς παράδες.

(Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν χωρὶς νὰ ὀμιλῇ
εὐθὺς χαρτοῦτσο τέταρτο πετᾶ 'στὸν Φασουλῆ.)

Φ.—Εὐχαριστῶ τὴν ὑψηλὴν Μεγαλειότητά σου...
ἐγέμισε ὁ κόρφος μου ἀπο τὰ δίλεπτά σου.
'Ὁ ὑψηλὸς μου κύριος ἐλέησε κι' ἐμένα...

(Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν τοῦ ρίχνει ἄλλο ἕνα.)

Φ.—Μπα! σὲ καλὸ σου, Βασιλεῦ, νὰ ζήσης, χίλια χρόνια,
νὰ 'δῆς καθὼς τὸν Ἰακώβ ἀμέτρητα ἐγγόνια.

(Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν τοῦ ρίχνει ἄλλα ἔξη.)

Φ.—Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ... ἀμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ...
ποῦ εἶσαι τώρα, Περικλῆ, καὶ σὺ, πτωχὴ γυναῖκα!...

(Ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν τοῦ ρίχνει ἄλλα δέκα.)

Φ.—Μπα! σὲ καλὸ σου, Βασιλεῦ, μὲ τούτα τὰ ἐλέη...
ὦχ! κι' ἂν τὸ πάρουν μυρωδιὰ κι' οἱ ἄλλοι ψωραλέοι!

(Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Βασιλεῦ ὀκτὼ μετάνοιαι κάνει,
ἐνῶ πλακόνουν ἔξαφνα κι' ἄλλοι πολλοὶ ζητιάνοι
καὶ ρίχνονται: 'στὸν Βασιλεῦ μὲ χέρια σηκωμένα
καὶ σκούζουν «Μπάρμπα, Βασιλεῦ, γιὰ ρίξε καὶ σ' ἐμένα.»
Μὰ φαίνεται ὁ Στάικος μετὰ πολλῶν κλητῆρων
καὶ ἀραιώνει τὸν σωρὸν χωλῶν καὶ ἀναπήρων,
καὶ οὕτω πὼς ὁ Βασιλεὺς γλυτόνει καὶ τὸ στρίβει
κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ σπουδῆς τὰ δίλεπτά του κρύβει,
ἐνῶ δὲ ὁ ταλαίπωρος πηγαίνει κοῦτσα κοῦτσα
κλητῆρες Ἀστυνομικοὶ τοῦ κλέβουν τὰ χαρτοῦτσα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελλίαις.

Καὶ ἡ γνωστὴ Ἐφημερίς τοῦ Ρούκη μεγαλώνει
κι' εἰς σχῆμ' αὐξάνει προσεχῶς καὶ ὕλην βελτιώνει.
Μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις τῆς ὁ κόσμος θ' ἀπορήσῃ,
πολλὰ στοιχεῖα ἔφερε καὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι
καὶ πλούσια κοσμήματα, μικρά τε καὶ μεγάλα,
καὶ τόσοις νεωτερισμοῦς, σημαντικοὺς τὰ μάλα.
Καὶ ὅμως μ' ὄλα τὰ καλὰ ποῦ σκέπτεται νὰ κάνῃ
ἢ ἐτησίᾳ συνδρομὴ καθόλου δὲν αὐξάνει,
κι' ἂν περὶ ὄλων θέλετε νὰ μάθετ' ἐν ἐκτάσει
τὴν νέαν Ἀγγελίαν τῆς καθένας ἄς διαβάσῃ.

Λογιστικὴν ἂν θέλῃς 'στ' ἀλήθεια νὰ σπουδάσῃς
μὲ τὸν Ἀλφρέδο Μπότση νὰ πᾶς νὰ λογαριάσῃς.
Εἰς τὴν διπλογραφία κανένας δὲν τοῦ βγαίνει
κι' εἰς τῶν Ἐφημερίδων τὸ Πρακτορεῖον μένει.
Αὐτὸς εἰξεύρει μόνον ἀπὸ Λογιστικὴν,
'Εμπορικὴν συνάμα καὶ Στρατιωτικὴν.

'Αγγέλλομεν καὶ πάλιν πρὸς γνῶσιν τῶν κυρίων
πὼς 'στῶν Ἐφημερίδων πωλοῦν τὸ Πρακτορεῖον
τὸ τεῦχος μας ἐκεῖνο τὸ Παναγιουρικόν,
ποῦ ἐξεδόθη χάριν ὀλίγων λιανικῶν.
Καὶ μὲ χαρὰν μεγάλην ἀγγέλλομεν ἀκόμη
πὼς ἤδη ἐξεδόθη καὶ χιλιάς ἐβδόμη.

'Στὸ ἄλλο φύλλο θάχωμε κι' ὀλίγα Συριανά,
ὁποῦ καμπόσοι Συριανοὶ θὰ πάρουν τὰ βουνά.

'Ἄσμα τῶν Χριστουγέννων, ἐβγήκε πρῶτον μέρος,
διήγημα τοῦ Δίκενς καὶ πλήρες ποικιλίας,
Πανὰς ὁ Παναγιώτης μετέφρασε' ἐλευθέρως
κι' ὁ Μπάρτ κι' ὁ Χίρστ ἐκδίδουν μετὰ φιλοκαλίας.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πὼς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορθεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Σύδη — δηρὸ'στὸ λάδι τρεῖς'στὸ ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα. — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἰππέως τοῦ κλεινοῦ.